

РЕШЕНИЕ

№ 11

гр. Перник, 10.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЕРНИК, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на втори декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: ПЕТЪР В. БОСНЕШКИ

Членове: МИХАИЛ АЛ. МАЛЧЕВ
МАРИЯ В. МИЛУШЕВА

при участието на секретаря КАТЯ ХР. СТАНОЕВА
като разгледа докладваното от МАРИЯ В. МИЛУШЕВА Въззивно
гражданско дело № 20211700500588 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е въз основа на депозирана въззивна жалба от Д. Р. Х. срещу Решение № 260871 от 14.07.2021г., постановено по гр. дело № 590/2021г. по описа на Районен съд – гр. Перник, в частта, с която съдът е определил режим на лични отношения на бащата Д. А. Д. с детето ***, както следва: всеки петък, събота и неделя от 19.00 часа в петък до 19.00 часа в неделя, с преспиване, в частта, с която е определена месечна издръжка в размер на 200,00 лева, платима от Д. А. Д. на малолетното дете ***, чрез неговата майка Д. Р. Х., считано от влизане в сила на решението до настъпване на обстоятелства, водещи до изменение или прекратяване на издръжката, ведно с със законната лихва върху сумата, считано от датата на забава до окончателното изплащане на сумата, както и в частта, с която е отхвърлен като неоснователен иска по чл. 149 СК за заплащане на издръжка в размер на 200,00 лева месечно на малолетното дете чрез неговата майка и законен представител Д. Р. Х..

В жалбата се поддържа, че първоинстанционното решение, в обжалваните му части, е неправилно и незаконосъобразно. Твърди се, че определения от ПРС режим на лични отношения между бащата Д. А. Д. и малолетното дете *** не е в интерес на малолетното дете, тъй като лишава последното от пълноценни контакти с майката. Жалбоподателят твърди, че следва и на двамата родители да се осигури възможност да са с детето през почивните дни, което не е осигурено с определения режим, тъй като майката няма възможност да заведе детето някъде за почивните дни. Сочи още, че съдът не се е съобразил с обстоятелството, че детето ще бъде ученик и определения

режим ще му пречи при подготовката за учебните занятия. На следващо място намира, че съдът следва да присъди месечна издръжка по чл. 43 ал. 1 СК, считано от датата на подаване на исковата молба – 11.02.2021г., а не считано от датата на влизане на решението в сила, както и да бъде уважен иска по чл. 149 СК в пълния му предявен размер. Претендират се и разноски.

Въззиваемата страна – Д. А. Д., с писмен отговор, подаден в законоустановения срок по чл. 263 ал. 1 ГПК чрез пълномощника му адв. Н.Б. – ПАК, оспорва жалбата като неоснователна и моли решението, в обжалваните му части, да бъде потвърдено.

Пернишкия окръжен съд намира, че въззивната жалба е процесуално допустима, тъй като е подадена от легитимирана страна и в срока по чл. 259 ГПК, поради което следва да се разгледа по същество.

Извършвайки служебно проверка за валидността на обжалваното решение, по реда на чл. 269 ГПК, Пернишкият окръжен съд намира, че обжалваното решение се явява валидно. Същото е постановено от съдия от Районен съд - Брезник, в рамките на неговата компетентност и в предвидената от закона форма.

Съдът намира, че обжалваното решение се явява допустимо. Налице е правен спор между процесуално правоспособни и дееспособни правни субекти. Налице са положителните процесуални предпоставки за упражняване правото на иск и не са налице отрицателните процесуални предпоставки, водещи до неговото погасяване. Съдът се е произнесъл именно по предявения иск.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 от ГПК, по въпросите за незаконосъобразност на обжалваното решение, въззивният съд е ограничен от изложеното в жалбата.

Пернишки окръжен съд, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 от ГПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Пернишкия районен съд е сезиран с искова молба на Д. А. Д. от ***, с която при условията на чл. 127 ал. 2 СК против Д. Р. Х. е предявена претенция за определяне режим на личните отношения на ищеца с детето ***, родено от съвместното съжителство на страните. С отговора на исковата молба, ответницата Д. Р. Х. е възразила срещу предложението от бащата режим на лични отношения с бащата, както и срещу предложението за размер на дължимата ежемесечна издръжка на детето, претендирайки такава в размер на 200,00 лева месечно. Предявила е иск по чл. 149 СК – за осъждане на ищеца да заплаща на малолетното им дете *** издръжка в размер на 200,00 лева месечно за една година назад, считано от датата на предявяване на исковата претенция от ищеца – 11.02.2021г., ведно със законната лихва върху сумата.

Фактическата обстановка по делото е изяснена от районния съд въз основа на анализ на събраните доказателства, същата не е спорна между страните и настоящата инстанция я възприема изцяло при условията на чл. 272 ГПК.

Установено е, че страните Д. А. Д. и Д. Р. Х. са родители на малолетното дете ***. Няма спор, че детето е родено от фактическото съжителство на родителите, които не са сключвали граждански брак, като понастоящем същите са разделени, не живеят заедно и детето се отглежда и възпитава от майката.

От изготвения социален доклад при извършеното социално проучване е установено, че основни грижи за детето полагат и двамата родители, като след тяхната

раздяла то е останало да живее при майката. Предвид това обстоятелство, тя е ангажирана повече с него по отношение на преки грижи и задоволяване на ежедневни нужди. Бащата също участва в обгрижването на детето, като купува дрехи, обувки, играчки и др. Установено е, че когато детето е било при бащата, последният е поемал изцяло и ежедневните нужди на детето. Установява се още, че и двамата родители имат гарантирани месечни доходи, които им осигуряват възможност да задоволяват потребностите на своето дете. Разполагат с достатъчно свободно време, което могат да отделят на детето си. Установено е, че бащата работи на график. В заключение се посочва, че родителите на детето са осигурили всичко необходимо за правилното отглеждане и развитие на детето. Не е констатирано родителско отчуждение.

Пред Районен съд – Перник е разпитана свидетелката А. З. М. – живуща с бащата на ищеца на семейни начала от 25 години, която е заявила, че след раздялата на страните, малолетното им дете е останало да живее при майката. Ищецът останал да живее в къщата, в която преди раздялата живеели страните, като всеки път след работа отивал първо да види детето си и след това се прибирал у дома. Всеки път споделял на свидетелката какво е купил на детето. Свидетелката си спомня, че веднъж детето е било болно, поради което ищецът му закупил респиратор. Уточнява, че ищецът не е запазвал касови бележки за закупените за детето неща, тъй като не намирал за необходимо, предвид добрите му отношения с майката. Свидетелката е заявила, че непосредствено след раздялата на страните, ответницата не разрешавала на ищеца да вижда детето си с мотив, че последното е много малко. След време, постепенно започнала да дава детето на бащата, като първоначално това се случвало за много кратко време.

Разпитан пред първата инстанция е и свидетеля Р. Н. Х. – баща на ответницата. Същият е заявил, че след раздялата на страните, ответницата е отишла да живее при него, заедно с детето. Заявил е, че ищецът е идвал да вижда детето си, като винаги му донасял по нещо-сладкиши, плодове, зеленчуци. Свидетелят е посочил, че ответницата не е ограничавала контактите на детето с баща му, като когато ищецът идва си играе с детето в едната стая. Когато ищецът почивал през почивните дни също вземал детето при себе си. На свидетеля не е известно дали ищецът е плащал издръжка на детето, нито дали му е закупувал други неща, освен посочените.

По делото са приети писмени доказателства, установяващи както трудовата заетост на страните, така и трудовото възнаграждение, което получават същите.

При тази фактическа обстановка, с постановеното по спора решение ПРС е предоставил упражняването на родителските права по отношение на малолетния *** на майката Д. Р. Х., при която е определено и местожiveенето на детето, като бащата е осъден да заплаща месечна издръжка за детето в размер на 200лв. месечно. ПРС е определил режим на лични отношения на бащата Д. А. Д. с детето ***, съобразно който бащата ще има правото да взема детето при себе си 20 дни през лятото, който отпуск не съвпада с платения годишен отпуск на майката, както и по време на празници: четни – Бъдни вечер, Коледа, Нова година детето да е при бащата, а нечетни – при майката. По време на ваканциите – зимна и пролетна, детето ще е по равно при двамата родители.

В тези му части решението на първата инстанция не е обжалвано и е влязло в сила. Влязло в сила е и в частта за разноските.

По останалия спорен предмет, който е в предмета и на въззивното обжалване, първостепенния съд е определил режим на лични отношения на бащата с детето, както следва: всеки петък, събота и неделя от 19.00 часа в петък до 19.00 часа в неделя с преспиване. Отхвърлил е и предявения иск по чл. 149 СК за заплащане на месечна издръжка за минало време – за една година назад, считано от депозиране на исковата молба на ищеца в съда. Постановил е и, че дължимата месечна издръжка се дължи от датата на влизане на решението в сила.

В тези му обжалвани части решението на ПРС е валидно и допустимо, но частично неправилно.

При определяне на режима на лични отношения между детето и родителя, който не упражнява родителските права, следва да бъде съобразяван интересът на детето. Този интерес налага осигуряването на възможност за най-пълноценни контакти и с двамата родители, независимо, че същите не полагат за детето съвместни грижи в едно домакинство. Общуването на детето с всеки от родителите съдейства за правилното му възпитание и следователно е в негов интерес, а не във вреда.

Настоящата инстанция намира, че определеният от първоинстанционния съд режим на лични контакти на бащата Д. А. Д. с малолетния *** не е съобразен с висшия интерес на детето. Правилно районният съд е съобразил, че присъствието на бащата в живота на детето му и пълноценното общуване помежду им е от съществено значение за правилното формиране на малолетното дете, като фактът, че родителите не живеят заедно, не би следвало да ограничава детето от възможността да общува пълноценно с всеки един от тях. Това обаче, не следва да се случва за сметка на майката, която в настоящия случай е лишена от възможността да бъде с детето си през почивните дни (събота и неделя), независимо от обстоятелството, че бащата работи на график. Личните контакти на детето с родителите му през почивните дни следва да има конкретна регламентация, която да му осигурява време през почивните дни както с майката, така и с бащата.

Пред въззивната инстанция са представени и приети писмени доказателства – три броя графици за явяване на работа, които установяват обстоятелството, че бащата работи на график, поради което се случва да полага труд и в почивните дни – събота или неделя. Това обстоятелство се съобрази от настоящия съд, който намира, че следва да бъде определен режим на лични контакти между бащата Д. А. Д. и малолетното дете ***, съгласно който бащата да има право да взема детето при себе си два две съботи и недели месечно с преспиване, от 19.00 часа в петък до 18.00 часа в неделя (като по-ранния час за връщане на детето в неделя е необходим с оглед подготовката на същото за следващия учебен ден), съобразно съответния месечен график за работа на бащата. Предвид обстоятелството, че бащата работи на график, който му е предварително известен, то бащата следва да бъде задължен ежемесечно, до 1-во число на съответния месец, да уведомява писмено майката за почивните дни от месеца, през които същия ще се възползва от правото да взема детето при себе си.

Извън определените мерки, бащата ще има право да вижда детето по всяко време, при изрично съгласие на майката.

По отношение на решението в другата му обжалвана част – досежно отхвърлянето на иска за издръжка за минало време, съдът намира същото за правилно и законосъобразно.

В разпоредбата на чл. 149 СК е предвидена възможността да се претендира издръжка и за минал период. Това касае случаите при първоначално определяне размера на дължимата издръжка, когато не е била престирана такава, съобразно право по закон. Възможността да се търси издръжка „за минало време“ обхваща периода, за който такава издръжка не е определена, като законодателят е ограничил този период до една година преди предявяване на иска за определяне на издръжка. За основателността на тази претенция освен предпоставките, визирани в чл.143, ал.2 СК, е необходимо още ответникът да не е осигурявал до този момент доброволно издръжка на детето си или осигуряваната такава да не е била достатъчна да покрие нуждите му.

По делото се установи, че през едногодишния период, предхожаш завещдането на исковата молба от страна на ищеца, грижи за детето са полагали и двамата родители, като е имало дни, в които детето е било изцяло при бащата, респ. на негова издръжка. Установи се, че през останалото време бащата е спомагал в пълна степен за отглеждането на детето, като освен дрехи, обувки и играчки, е закупувал редовно и хранителни продукти – сладкиши, плодове и зеленчуци. Поради това настоящия съдебен състав намира, че бащата Д. А. Д. е престира издръжка и грижи чрез фактически действия, поради което претендираната претенция за издръжка за минало време се явява неоснователна.

Основателно е възражението на въззивния жалбоподател по отношение на началния момент, от който се дължи ежемесечната издръжка на малолетното дете. Поради това съдебното решение на първостепенния съд в тази му част следва да бъде отменено, като се постанови, че месечната издръжка на малолетното дете се дължи от датата на подаване на исковата молба в съда – 11.02.2021г.

По отговорността за разноси:

Настоящото производство по чл.127, ал.2 СК е с характер на спорна съдебна администрация и за разлика от исковото производство, с него не се разрешава със сила на пресъдено нещо спор за съществуването или несъществуването на едно материално право, а само се оказва съдействие относно начина на упражняване на правата на страните, признати и гарантирани от закона, като липсва типичната за исковото производство квалификация на страните като ищец и ответник. Съдебното решение, което изхожда от правилото за защита по най-добрия начин на интересите на малолетното или непълнолетното дете, ползва и двамата родители, поради което всеки от тях следва да понесе разноските, които е направил в първоинстанционното производство, независимо от изхода по спора. В тази насока е Определение №385/25.08.015г. по ч.гр.д. №3423/2015г. на ВКС, Първо Г.О., както и Определение №306/04.09.2017 по дело №2722/2017 на ВКС, ГК, III г.о. Горните основания касаят и въззивното производство, като характерът на производството не се променя, предвид предмета на въззивната проверка, очертан с въззивната жалба. Предвид това и независимо от изхода на спора, разпоредбите на чл.78 ГПК не намират приложение. Ето защо разноските, направени от страните пред въззивната инстанция, следва да останат в тежест на всяка страна така, както са направени.

Водим от изложеното, Пернишкия окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 260871/14.07.2021г. на Пернишки районен съд, постановено по гр. д. № 00590/2021г. **в частта**, с която е определен режим на лични отношения на бащата Д. А. Д., с ЕГН: *****, с детето ***, родено на ***г. всеки петък, събота и неделя, от 19.00 часа в петък до 19.00 часа в неделя, с преспиване, като **ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:**

ОПРЕДЕЛЯ режим на лични отношения на бащата Д. А. Д., с ЕГН: *****, с детето ***, родено на ***г., като бащата има право да взема детето при себе си две съботи и недели месечно, в които не полага труд, съобразно съответния месечен график за работа на бащата, от 19.00 часа в петък до 18.00 часа в неделя, с преспиване, като **ЗАДЪЛЖАВА** бащата Д. А. Д., с ЕГН: ***** да уведомява писмено майката Д. Р. Х. за почивните дни от месеца, през които същия ще се възползва от правото да взема детето при себе си.

ОТМЕНЯ Решение № 260871/14.07.2021г. на Пернишки районен съд, постановено по гр. д. № 00590/2021г. **в частта**, с която е присъдена издръжка за детето ***, считано от датата на влизане на решението в сила и **ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА Д. А. Д., с ЕГН: ***** да заплаща месечната издръжка на малолетното си дете ***, родено на ***г. **считано от датата на предявяване на иска - 11.02.2021г.**

ПОТВЪРЖДАВА решението на ПРС в останалата му обжалвана част, с която е отхвърлен иска по чл. 149 СК.

В останалата му част, като необжалвано, решението на ПРС е влязло в сила.

Решението не подлежи на касационно обжалване, съгласно разпоредбата на чл.280, ал.3, т.2 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____